

L'OPINIÓ

NI L'UN NI L'ALTRE

Bugallal, ni Cambó, no són solució pel país. Poden ésser-ho però no pel poble.

Recordar. Bugallal, que ara parla amb una ènfasi de paó aixelat, és el mateix Bugallal que ha ocupat el Ministeri de la Governació, en hores de repressió i de violència. Els catalans, i els obrers no poden oblidar que Bugallal era ministre del Govern Dato i que aquest nomenà l'Anido Governador de Barcelona. Bugallal sostin-

gué tota la política de repressió, presidida més tard, mort Dato, per l'Allendesalazar.

Bugallal, rebé, a darrers de novembre de 1920, pocs dies després del nomenament d'Anido, una carta del nostre Layret, en la qual aquest denunciava i protestava de la política iniciada per Anido a Barcelona, carta que —remesa pel ministre a Barcelona— segurament motivà la mort violenta

de Layret pels esbirros a les ordres d'Anido y Arlegui.

Més tard, Bugallal desaparegué del Ministeri... La sang de Barcelona, la sang vessada per la repressió l'ofegava. Ha callat després durant els anys de la dictadura, i ara, en un discurs, buit i ple sols de males intencions, vol assumir la representació i el Govern de les dretes monàrquiques.

No cal estendre'ns més. Davant de Bugallal, cal repetir i dir: Bugallal, no... No creiem que sigui només un esforç de memòria. Tots ho recordeu i ho recordareu. Bugallal representa l'entronització de la violència governativa, de l'esperit de Cànovas, el sàdic de Montjuïc, i del de Dato, el de l'impulsor de la violència anidista.

Tampoc és possible Cambó. Aquest és l'antagonista aparent de Bugallal ara, però en el fons coincideix en la seva política. No cal oblidar que el nomenament d'Anido fou suggerit a Madrid per una reunió de forces vives (4 de novembre de 1920) l'ànima de la qual fou Cambó amb tots els lacais de la política de la Lliga. "La Veu" aleshores, i ara encara, es manifesta partidària de la violència del Poder contra els proletaris de baix. Cambó, demés, representa la violència del Poder i la repressió cega i brutal contra l'obrer.

Avui es disputen la confiança del règim dues figures, sinistres figures de la nostra època i que deixarien petites les violències de Montjuïc.

No cal que s'esforcin, doncs, ni el Centre Conservador de Madrid, ni la Lliga Regionalista de Barcelona. No volem ni Bugallal ni Cambó.

És hora ja de reproduir vets històrics i davant d'aquests personatges, dir: Bugallal, no. Cambó, tampoc...

ELS ROSEGADORS

Els Sindicats Lliures abandonen el Centre de Dependents.

Any nou règim nou